

Évközi 14. Vasárnap B

*Szemünk az Úrra tekint,
amíg csak meg nem könyörül rajtunk.
(Zsolt 122,2)*

Olvasmány

Ezekiel 1,2-5

Ezekiel így ír prófétai meghívásáról: Az Úr megszólított engem, a Lélek eltöltött, lábaimra állított, és hallottam, amint az Úr beszélt hozzám. Ezt mondta nekem: "Emberfia, elküldelek Izrael fiaihoz, a lázadókhöz, akik fellázdak ellenem. Ők és atyáik lázadoztak ellenem mind a mai napig. Fiaiknak kemény a fejük és megátalkodott a szívük. Hozzájuk küldelek, hogy mondd meg nekik: Ezt mondja az Úr, az Isten. Akár meghallgatják, akár nem hallgatják – mert hiszen lázadó nemzedék ez –, megtudják, hogy próféta van közöttük."

Szentlecke

2 Korintusiakhoz 12,7-10

Testvéreim! Hogy a nagyszerű kinyilatkoztatás elbizakodottá ne tegyen, tövist kaptam testembe, a sátán angyalát, hogy arcul verjen, és el ne bízzam magam. Háromszor kértem ezért az Urat, hogy szabadítson meg tőle, de azt felelte: "Elég neked az én kegyelmem. Mert az erő a gyöngeségben nyilvánul meg a maga teljességében." Ezért legszívesebben a gyöngeségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakjék bennem. Kedvem telik a Krisztusért való gyöngeségben, gyalázatban, nélkülözésben, üldöztetésben és szorongatásban, mert amikor gyöngye vagyok, akkor vagyok erős.

Evangelium

Márk 6,1-6

Abban az időben: Jézus hazament Názáretbe. Tanítványai elkisérték. Amikor elérkezett a szombat napja, tanítani kezdett a zsinagógában. Sokan hallgatták, és csodálkozva mondogatták: "Honnét vette ezt? Miféle bölcsesség ez, amely neki adatott? És a csodák, amelyeket

kezével véghezvisz! Nem az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon rokona? S ugye nővérei is itt élnek közöttünk?" És megbotránkoztak benne.

Jézus erre megjegyezte: "Nem vetik meg a prófétát, csak a hazájában, rokonai körében, a saját házában." Nem is tehetett ott csodát, csupán néhány beteget gyógyított meg, kézzel és szóval. Maga is csodálkozott hitetlenségükön.

Elmélkedés

A mai evangéliumi híradás rövid és kertelés nélküli. Jézus megkísérelti, hogy küldetéséhez szülővárosában is hű maradjon, de földijeit hitetlensége lehetetlenné teszi számára.

Pedig minden jól alakult: tanított – mint egyebütt – a zsinagógában és sokan csodálkoztak szavain, bölcsességén és csodáin. Ez a csodálkozás vezette el őket a teljesen jogos kérdésig: "Hol tanulta mindezt?" Ha hagyták volna, hogy ez a kérdés megérintse őket bensőleg, ha helyet adtak volna szívükben Isten Lelkének, akkor ez a kérdés mélyebb kapcsolatba vezethette volna őket Jézus személyével. Názáret lakói azonban a felszínen maradtak ezzel a kérdéssel. Ők Jézust csak mint ácsot ismerik. Jelenléte megszokott és családi számunkra. Ez az ember, aki közöttük áll és gyermekkor óta ismerik, egyáltalán nem felel meg egy prófétáról, Isten emberéről alkotott képüknek. Jézus a maga részéről el kell, hogy fogadja viselkedésüket, de hitetlenségükkel, kétkedésükkel szinte lefegyverezik, nem képes csodát tenni ...

Ez az elbeszélés két szempontra hívja fel a figyelmünket: először is, hogy milyen könnyű megbénítani egy embert és képtelenné tenni pozitív gondolatokra, cselekedetekre, csupán azáltal, hogy nem nyer bizalmat vagy előítéletekkel szembesül. Mennyi csírájában megfojtott energia, mennyi elbátortalanítás, mennyi összetört remény és öröm írható határozott és megdönthetetlen véleményünk rovására, emberekről, sőt még olyanokról is, akiket szeretünk és azt hisszük, hogy jól ismerünk.

Ez a sors, amelyet legszűkebb környezetünkben ismerünk, legmélyebben emberi és nagyobb mértékben éppúgy megfigyelhető. Az Ószövetség prófétaival ugyanaz történt, mint az utolsó 2000 év nagy hitvallóival. Szent Ferencnek hosszú ideig kellett gyanakvással szembesülnie, Avilai szt. Terézt nyugosnak tartották, Keresztes szt. Jánost a biztonság kedvéért elkülönítették; Xavéri szt. Ferencet ki kellett zárni a rendből; – Ez a próféták sorsa, kicsiknek éppúgy, mint nagyoknak, ha a szívünk kicsi és hitünk szűk ...

A másik tény amelyet világosan a szemünk elé állít: Isten nem olyan emberek által szól hozzánk, akik eltérnek a megszokottól, hanem olyanokat, kikkel nap mint nap találkozunk. Szomszédokban, betegekben, vendégekben, barátokban sőt gyengékben és fogyatékosokban is megtapasztalhatjuk jelenlétét. A másokkal való találkozásban felcsillanhat ez a jelenlét, ha szívünk nyitott és készséges. Mert Istennek szüksége van rám és rád, hogy valóban testet ölthessen.